

Afgiftsfritagelse bl.a. ved beskadigelse

FOB nr. 82.69

Henstillet til departementet for told- og forbrugsafgifter i forbindelse med anden ændring af lov om forskellige forbrugsafgifter at overveje spørgsmålet om indførelse af en ordning om fritagelse for afgift af varer, der i virksomhederne går tabt bl.a. ved beskadigelse.

(J. nr. 1982-707-21).

Advokat A klagede for B over, at ministeriet for skatter og afgifter, departementet for told- og forbrugsafgifter, havde meddelt B afslag på tilbagebetaling af erlagt råkaffeafgift.

Det fremgik af sagen, at B i 1981 importerede et parti på 4.247 kg råkaffe med henblik på forarbejdning og reeksport. I forbindelse med importen betalte B sædvanlig råkaffeafgift med 18.476 kr.

Efter forarbejdningen blev kaffen henlagt på lager, hvor der en nat af vægteren blev konstateret vand på gulvet. Vandet stammede fra en åbentstående brandhane på en overliggende etage. Som følge af det skete, blev kaffepartiet totalbeskadiget.

B anmodede herefter distriktstoldkammeret om godtgørelse af den erlagte råkaffeafgift, og om, at toldkammeret ville lade sig repræsentere under destruktionen af kaffepartiet. Samme dag som anmodningen blev kaffen destrueret under toldvæsenets kontrol.

Efter at distriktstoldkammeret senere havde meddelt B afslag på anmodningen om afgiftsgodtgørelse med henvisning til, at der ikke i lov om forskellige forbrugsafgifter var hjemmel til at yde godtgørelse i et tilfælde som det foreliggende, klagede A over distriktstoldkammerets afgørelse til departementet for told- og forbrugsafgifter, idet A bl.a. henviste til, at der i lov om forskellige forbrugsafgifter § 24, stk. 3, og i det generelle princip i toldlovens §§ 60-63 var hjemmel til at yde godtgørelsen.

Efter at departementet for told- og forbrugsafgifter i en skrivelse havde meddelt A, at bestemmelsen i lov om forskellige forbrugsafgifter § 24, stk. 3, efter departementets opfattelse ikke kunne finde anvendelse i et tilfælde som det foreliggende, anmodede A departementet om en nærmere begrundelse for afslaget. I skrivelserne påpegede A, at destruktionen af det pågældende parti kaffe skete under kontrol af afgiftsmyndighederne netop med henblik på muligheden for at opnå godtgørelse af den erlagte råkaffeafgift.

I skrivelse af 17. juni 1982 meddelte departementet for told- og forbrugsafgifter herefter A, at »flere afgiftslove indeholder bestemmelser om fritagelse for afgift af varer, der i de registrerede virksomheder går tabt bl.a. ved beskadigelse eller brækage. Det gælder således tobaksafgiftslovens §§ 7 og 10, spiritusafgiftslovens § 14 og vinafgiftslovens § 8. Loven om afgift af forskellige forbrugsafgifter indeholder derimod ikke en sådan hjemmel til afgiftsfritagelse, og departementet anser det derfor ikke for muligt at imødekomme ønsker om afgiftsfritagelse for beskadigede varer, der er afgiftspligtige efter denne lov. Bestemmelsen i § 24, stk. 3, der tilsvarende findes i tobaksafgiftslovens § 31, giver efter departementets opfattelse alene hjemmel til individuelle dispensationer baseret på ganske særlige omstændigheder (ikke beskadigelse).

Da der efter det i sagen oplyste ikke foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, må departementet fastholde sin afgørelse, hvorefter der ikke kan meddeles afgiftsfritagelse for det hos Deres klient vandskadede parti kaffe«.

I klagen til mig anførte A bl.a., at det fortsat var hans klients opfattelse, at der i lov om forskellige forbrugsafgifter § 24, stk. 3, var hjemmel for afgiftsfritagelse, idet beskadigelsen måtte anses for »en særlig omstændighed«. A anførte herudover, at der her havde foreligget den særlige omstændighed, at destruktionsen efter B's anmodning blev overværet af afgiftsmyndighederne, uden at disse fandt anledning til at meddele, at afgiftsfritagelse ikke kunne forventes.

Departementet for told- og forbrugsafgifter udtrykte sig i en udtalelse i anledning af klagen til mig i det væsentlige på linie med det tidligere, idet departementet herudover vedrørende fortolkningen af den omhandlede § 24, stk. 3, nærmere henviste til en sag, som er offentliggjort i ombudsmandens beretning for året 1980, s. 565-72. Særligt vedrørende omstændighederne ved destruktionsen af kaffepartiet anførte departementet, at distriktstoldkammeret havde oplyst, »at toldkamret ikke har stillet selskabet i udsigt, at afgiften ville blive tilbagebetalt, men at selskabet kunne søge herom. Distriktstoldkammeret har herefter fundet det naturligt under alle omstændigheder at fastslå kaffens vægt i forbindelse med destruktionsen, hvorfor distriktstoldkammeret overværede denne.

Distriktstoldkammeret har endvidere oplyst, at selskabets lagerchef - inden destruktionsen blev foretaget - over for toldkamret udtalte, at den omhandlede kaffe var blevet muggen efter vandskaden og således ikke kunne anvendes. Det var derfor besluttet at destruere kaffen.«

Jeg udtalte herefter i en skrivelse til A:

»Således som klagen foreligger for mig, er i første række bestemmelsen i lovbekendtgørelse nr. 129 af 21. marts 1978 om forskellige forbrugsafgifter § 24, stk. 3, af betydning for min bedømmelse af sagen. Bestemmelsen har følgende indhold:

»Ministeren for skatter og afgifter er bemyndiget til, hvor ganske særlige forhold gør sig gældende, at fritage for afgift i henhold til nærværende lov.«

Som det fremgår af departementet for told- og forbrugsafgifters udtalelse i anledning af klagen til mig, har ombudsmanden tidligere i en sag, der som nævnt er offentliggjort i beretningen for året 1980, haft spørgsmålet om rækkevidden af § 24, stk. 3, i loven om forskellige forbrugsafgifter til bedømmelse.

Ombudsmanden udtalte dengang efter en gennemgang af forarbejderne til bestemmelsen, der dog ikke indeholdt bidrag til fortolkningen, som sin opfattelse, at bestemmelsen efter sin formulering mest nærliggende måtte forstås på den måde, at den alene afgiver hjemmel for meddelelse af individuelle dispensationer, navnlig baseret på en vurdering af, at afgiftspligten på grund af nogle særlige, konkrete omstændigheder virker urimeligt hårdt i forhold til den pågældende afgiftspligtige. I den forbindelse pegede ombudsmanden efter en gennemgang af en række andre lovbestemmelser, der i deres indhold svarede til den omhandlede § 24, stk. 3, specielt på § 3, stk. 4, i lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v., der i sin udformning ganske svarer til § 24, stk. 3, og som efter de tidligste forarbejder til bestemmelsen (Rigsdagstidende 1942/43, tillæg B, sp. 1882) »er beregnet til at kunne benyttes i ganske særlige Tilfælde, hvor den pågældende Persons Forhold specielt taler derfor«.

Som nævnt kan afgiftsfritagelse efter § 24, stk. 3, i lov om forskellige forbrugsafgifter kun meddeles, »hvor ganske særlige forhold gør sig gældende«. Afgørelsen af, om fritagelse bør meddeles, beror således på en skønsmæssigt præget vurdering, som jeg efter de regler og den praksis, der gælder for min virksomhed, ikke kan kritiseres, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Efter min gennemgang af sagen og med henvisning til de synspunkter, der er anført ovenfor, som jeg kan tilslutte mig, finder jeg ikke, at jeg kan kritisere departementet for told- og forbrugsafgifters afslag på at meddele Deres klient afgiftsfritagelse i forbindelse med beskadigelsen af kaffepartiet.

Det forhold, at afgiftsmyndighederne efter en anmodning fra Deres klient samme dag har overværet destruktionsen af det i øvrigt totalbeskadigede kaffeparti, kan ikke give mig anledning til særlige bemærkninger.

Det tilføjes, at sagen har givet mig anledning til at forespørge ministeriet for skatter og afgifter, departementet for told- og forbrugsafgifter, om det har overvejet eller i forbindelse med anden ændring af lov om forskellige forbrugsafgifter vil være indstillet på at overveje spørgsmålet om indførelse af en ordning om fritagelse for afgift af varer, der i virksomhederne

går tabt bl.a. ved beskadigelse. Jeg har i den forbindelse peget på de regler, der som nævnt i departementets skrivelse af 17. juni 1982 til Dem gælder i henhold til tobaks-, spiritus- og vinafgiftslovene om fritagelse for afgift af varer, der i registrerede virksomheder går tabt bl.a. ved beskadigelse eller brækage, ligesom jeg i øvrigt har peget på den manglende mulighed - ved beskadigelse - for forbrug sammenholdt med afgifternes opkrævning i henhold til en lov om forbrugsafgifter«.

Supplerende oplysninger om sagen

I skrivelse af 23. december 1983 redegjorde departementet for told- og forbrugsafgifter for de såvel fiskale som administrative grunde, der efter departementets opfattelse talte for, at det ikke ville være hensigtsmæssigt generelt at forsøge at indføre bestemmelser, som tog sigte på at indrømme afgiftsfritagelse til virksomheder, som ikke var registreret hos toldvæsenet efter punkt-afgiftslovgivningen.

Jeg meddelte herefter departementet for told- og forbrugsafgifter, at jeg ikke foretog videre i sagen.